

Twintig jaar geleden

Frank Sels (3 december 1942 - 14 december 1986) is niet zo bekend bij het Vlaamse publiek, en dat is vokomen onterecht. Als we vijf grote tekentalenten moeten noemen, dan is Frank Sels daar zeker bij. Al jaren puzzelen wij geduldig een overzicht bij elkaar van de carrière van één van de grote talenten uit de Vandersteen studio, in de hoop daarover ooit een degelijk dossier te kunnen brengen. Niet eenvoudig, want zijn eigen productie overtreft wat hij voor Vandersteen gedaan heeft. Erwin Sels heeft ons voor dit alles met raad en daad bijgestaan, waarvoor dank. Uiteindelijk heeft het lang geduurd - héél lang zelfs, zullen sommige medewerkers zuchten - maar onze beste dossiers laten we nu eenmaal een paar jaar rijpen. Om de herdenking van Frank Sels tot zijn recht te laten komen, brengen we deze maand tegelijk een album uit van Zilverpijl. Geniet mee van het prachtige werk van een tekenaar, die altijd zeer veel en zeer snel getekend heeft.

DOOR JEAN SMITS

HET DEBUUT BIJ STUDIO VANDERSTEEN

Frank Sels begint op twintigjarige leeftijd zijn tekencarrière bij Willy Vandersteen. Begin 1963 neemt hij eerst *Karl May* en daarna ook *De rode ridder* over van Karel Verschuere. Frank Sels is echter niet zo'n trouwe medewerker als Verschuere want vanaf midden 1964 tekent hij ook voor uitgeverij Het Volk. Op 15 augustus 64 verschijnt *De zeearend*, een vikingverhaal, in *Ohee* nr 70. Er volgt nog een tweede aflevering van *De zeearend*: *De stormloop*, in *Ohee* nr 99 (6 maart 65). Ondertussen is ook het weekblad *Ons land* geïnteresseerd en Sels publiceert vanaf nr 7 (13 februari 1965) tot nr 18 (1 mei 1965) wekelijks en in kleur een pagina van *De kleine antilope* op scenario van zijn jeugdvriend Hugo Renaerts. Het blijft echter bij 12 pagina's. Maar er volgt nog een tweede verhaal, *De avonturen van Jimmy Kent* van nr 41 (9 oktober 65) tot nr 52 (25 december 65), opnieuw 12 pagina's. Het Volk blijkt ondertussen gretige afnemer van het werk van Sels want vanaf nr 114 (19 juni 65) verschijnt er gemiddeld één verhaal van Sels om de vier weken. Sels wil duidelijk naam verwerven en vooral zijn eigen ding doen, wat bij Vandersteen onmogelijk was. Wanneer we de eerste 7 platen van *De opgejaagden* (*Ohee* nr 114) vergelijken met de rest van het verhaal dan zien we een serieus kwaliteitsverschil en de aandachtige kijker herkent in deze platen duidelijk het begin van een *Karl May*-verhaal. Het hoofdpersonage, Dan Adlin, lijkt op de eerste pagina sprekend op Karl May. Een plausibele uitleg is dat Frank Sels de reeks volledig zelf wou maken, scenario inclusief, en dat Vandersteen hem heeft teruggefloten. De meester maakte er een erezaak van dat hij en hij alleen aan de basis lag van het werk dat onder zijn naam verscheen.

SELS GAAT ZIJN EIGEN WEG

Maar Sels wou dus al vrij vlug uit de schaduw van Vandersteen treden en zelf naambekendheid verwerven. Sels zette daarom zijn naam op bijna al de pagina's van zijn eigen werk. Bij Studio Vandersteen rustte een zwaar taboe op het vermelden van de namen van medewerkers: alleen Vandersteen stond in het zonlicht. Dat strookte niet met de persoonlijkheid van Frank Sels, en Vandersteen besepte dat, toen hij stelde: "Sels was een strever, een man die vooruit wilde. Ik voelde wel dat ik die man nooit lang bij me zou kunnen houden". In het midden van 1966 zal Sels dan Vandersteen effectief verlaten. Hij had toen in de periode midden 1965 (*Ohee* 114) tot midden 1966 (*Ohee* 158) onder eigen naam 13 strips

